

LA VEU

NUM 27

OLOT, 21 DE DESEMBRE DE 1912

HIVERN I

No's tornan originals,
ni's publican anuncis de cap mena

SUBSCRIPCIÓ: Provincies, 1'50 ptes; Extranjer 3 frs.
Ultramar 5 frs.

Envejant els nostres éxits

Mossén Llangonissa. — Feu qu'aquella excomunió
arrivi fins ma botiga,
qu'ara estic segur qu'allò,
seria'l reclam millò
per nostre Cooperativa.

LA NOVA HERETGIA

Les morigerades persones que tenen la lloable costum de complir el precepte que la Iglesia imposa a tots els seus fidels cristians en els dies que son festa de guardar, podien tenir la sort diumenge passat d'assistir a la matinera missa de dotze, la qual, per si no ho sabien, se sol celebrar en la nostre grandiosa y bonica Parroquia.

Avants de dir *el perquè* y de penetrar en les *profonditats* del assumpte que tenim intenció de tractar, síguins concedit un petit lapse de temps pera dedicar-lo a una descriptiva digressió, dedicada als concurrents a n'aquella missa.

Els concurrents son generalment lo que del seu conjunt ne diem, aquí y per tot arreu, l'aristocracia. Ells y elles, perfectament compenetrats de que la darrera missa s'ha posat per l'exclusiu objecte de que puguin allargar en aquet temps la deliciosa estada entremitj dels sàdics llensóls del atractiu lilit calentó, esperen ben abrigats y ab la dolsa somnolencia que invadeix al despertar, que caiguin els martellets anunciant de l' hora be dos quarts de dotze, quan la llúm y'l confort de sa excelencia el Sol, dona el tom acostumat per la més alta carretera de les etèrees regións siderals.

Poc avans del mitj-dia, si teniu gust en que'ls raigs solars hus amanyaguin la vostre cara enfredorida, podeu situause en l'assolejada plassa dels Capelláns, ahont hi gosareu d'un espectacle que hus farà oblidar per breus moments tot lo que tenen de monóton, en els dies de feina empipadora, poblacions de categoria com la nostre. Veureu com uns peuetis irreproxiabement calats, ascendeixen els primorosos bustes de nostres suculentes dames y damiseles, pels amples graóns de l'escala principal de la Parroquia; al costat y fent guardia d'honor a la bellesa femenína, hi va la gravetat dels nostres homes que, encara que vesteixin be'ls trajos d'un Rubió, Boix o Bellapart, a nosaltres no'ns agraden les figures seves, per rahóns que son fàcils de comprendre; y al davant dels *papís* cofois y donantse les mans, aquells entremaliats figurins de calsa curta, fruits tendrivois de l'arbre maternal y estufes predilectes de les tietes sempiternes.

Al caure del rellotje que tenim a sobre la dotzena de batallades del mitj-dia, entreu a l'Iglesia si voleu complir ab el dever d'omínical, y oju ab atenció y devoció el sant sacrifici de la missa, a no ésser que tingueu el sortós destorb d'haber d'escoltar l'explicació catequística que un bon capellá hus dirigeix des de la trona, com diumenge aixís va succeir.

Uns quants senyors—y abandoném la digressió que se'ns ha concedit—, amics incondicionals nostres, varen tenir l'immensa satisfacció de sentir un sermonet edificant, ple de conceptes saludables per l'ànima, matisat de santes paraules que feien enternir fins a les codifes arrengrarades. Les altes y esbeltes naus del Temple del Senyor, retrunyien ab mística magestat al percebre la veu apocalíptica qu'un pare escolapi llensava enérgic, anatematísant les lectures malsanes, aquestes lectures que dolorosament perverteixen als cors incautes.

Horror!—diuen que deia des del púlpit—horror y mil-voltes horror, germáns caríssims; no vos deixeu portar pel desitj d'una tonta despreocupació, no vos deixeu influir per les burles dels amics que al oferirvos pera llegir llibrots perturbadors y periódics indecents com aquet que'n diuen L'ULL, obran impulsats pel dimoni Satanás; del contrari, el pare confessor *no hus podrá perdonar ni en l' hora de la mort aquet gros pecat mortal*.

Fins diumenge habíem cregut nosaltres—perqué aixís ens ho ensenyaren quan anavem a *Doctrina*—que Jesús había conferit a n'els apostols la facultat de lligar y deslligar, o siga, la facultat de perdonar setanta dugues vegades—si mal no recordém—els pecats en que poden incorre'ls débils mortals; empró des d'aquell dia un pare escolapi, esmenant la plana Divina, diu qu'hem de creure que's impossible otorgar el perdó a les ànimes pecadores.

Que la Santa Mare Iglesia refermi la pedra angular sobre la que s'assenta, pera mantenirse incólume contra els embats d'aquesta nova heretgia qu'escampa des de son sí la boca verinosa d'un fill de les Escoles Calassancies,

!.....! d'asfíxiantse a tots; torném a ésser en plena llúm
Ja s'ha esvalt la boira, ja ha desaparegut y en ample camp d'operacions ab la bandera ben
aquella atmósfera carregada que semblava havia alta, ben drete y sobretot ben plantada, onejant

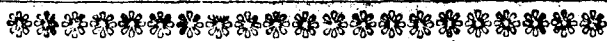
gloriosa al aire, en mitj dels vensuts per la clarividentia llúm de la «propia conciencia».

Que habeu conseguit, místics senyors, en prohibir la lectura del nostre setmanari barrilaire? *Nada*, que vol dir *res*, la decepció mes gran de les vostres ridícules esperances; puig quàn creieu haber posat una «pica en Flandes», vos heu donat compte de qu'era una escombra bon xic pelada.

Vosaltres, miserables, vos pensaveu que ningú compraria L'ULL, pro anaveu *bien herrados*. Sempre varem creure que's compraria més que avans, y no'ns varem equivocar, la rahó ha vingut cap a nosaltres: de la passada setmana, que'ns pensavem ja s'hauria desfet la curiositat del públic, no més han quedat per vendre quatre exemplars. Estém massa convensuts de que'l bon ànim impera en els nostres innumbrables amics, pera que dubtessin en mantenir els èxits ullaires. No veieu, oh tontos, que encara no obriu la boca ja tothom hus veu les dents?

Unicament podíem temer que les nostres aixeres y estimades noies, les que alegren ab ses rialles y dolces miradetes els nostres cors, fossin, pobres, potser les úniques que per esser noies precisament, deixessin de depositar en les grolletes maris d'en Culasso els presupostats deu cèntims setmanals; pro, no, elles considerant que siguent L'ULL prohibit, es tant sabrós y lleminer com la simbòlica poma del Paradís, volgueren mossegarlo y saborejarlo com ho feu la nostre mare, la impúdica Eva, uns quants anys enrera. Devant de tant notable comportament, L'ULL que tantes y tantes vegades ha vingut demostrant el sincer amor que sent per elles, les boniques, les catxondes, les simpátiques, no pot menys qu'exclamar ab gran entusiasme: *Ele, las mujeres...*

Ai, ratetes dels cors nostres! ja que sols vosaltres sou y sereu sempre l'alegria del viure, sens la que no podríem aguantar la xerinxola del periòdic de la vostre predilecció, permeteu que hus fem el present d'un riquíssim grapat de petóns. Aquíls teniu y si algún ne sobra, torneusel desseguida.

DIARI DE «L'ULL»

Dijous, 12.—Del mes dotze de l'any dotze. Data que si Deu'ns don salut, la tornarem a veure d'aquí cent anys.—Quant sortim del Cassino, una senyora exdroguera, de cara guapassa y cos atapahit de carns lascives, ens contempla extasiada des del balcó d'un piset del Passeig del Firal, ahont s'ha traslladat recèntment, Naturalment que nosaltres la corresponém com se mereix, per que davant d'èlla mai podrém creure que la carn

sigui un dels enemics de l'ànima.—El popular xacolater, *mister Quer*, continua posseint el vici calamitós de fer *xistes bruts*.

Divendres, 13.—Com qu'es la festa onomástica del nostre bromista setmanari, tots els redactors exclamém al unison: Santa Lluçia'ns guardi L'ULL.—La gòtica espartenyera del carrer de S. Rafel, ens mira sonrien, volguent dir: Eh que faig goig?—Al passar per davant de la sagristia de la rectoria, oím les grasses rialles dels nostres directors espirituals.

Dissapte, 14.—Arriva la primera vagonada d'estudiants. Els de primer any de facultat, llueixen uns barretets d'alló més monos.—El célebre dansarín Juli, també arribat de fresc, ens conta la mar de *juergas* de Barcelona, en les que ha pres part ab ses danses orientals.—Un catòlic, apostòlic y romá botigué, abraça en cos y ànima la religió de les vigues fenomenals.

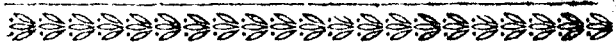
Diumenge, 15.—Es l'endemà del dissapte, y com es natural tothom va net, menys mossén Pere, doctor en Llangonisses, que sembla vingui de fer greixons.—Els nens que tenen el mal·lleig d'esser del roqueté, estrenen el tantes vegades llaurat per ells camp de *foot-ball*. Tant gros ha sigut el fracàs, que fins el Xato al arribar a casa seva, plora desconsoladament com si fos una desgracia de familia. La Teresa, al veure tant atribulat al seu Joan, també somiqueja com una pecadora Magdalena.—Tenen el gust de presentarse davant del distingit públic de l'«Ideal Park», la saladíssima Pepita Alcazar y *Les Kari-Oka*, que satisfant plenament a la nombrosa concorrencia.

Dilluns, 19.—Després de dugues hores d'haver arribat el tren a l'estació, se desperten y surten del departament d'un vagó de primera, preguntant ahont se troven, els nostres estimats subscriptors, en Pere Balsach y l'arturo Pujol de Sabadell. Els acompanya un membre del *Carro del vi*, per lo que's pot assegurar que hi devia haver gresca.

Dimars, 17.—Una nova fabrica del carrer de Fontanella, a més de tenir una màquina que'ns sega l'herba sota els peus, fa un *assurtiment* de una barbaritat de kilos capassos d'enfonzar la bona influencia que tenim en les altes esferes.—Arriva a nostre coneixement l'esperterrant y sensacional noticia de que l'acaramelada Joaquinilla, digne nevoda de donya Sabineta, no menja, no beu ni fa res, perque està bojament enamorada d'un xicot alt y fret com el mes qu'estém acabant.

Dimècres, 18.—Se celebra en l'Esglesia del Turra un casament de molta upa. Ell, el contraient,

es maco com un querubí, y ella, la contraienta, vesteix ab elegancia parissina. Ningú sab perquè, pro en Sebes hi brilla per la seva ausència.— En Mitxes Negres, no se'l veu en forat ni en finestra. Segurament que trevalla contra nosaltres desde la sombra dels sótans de casa seva.— En Climent Tenas, no'ns vol explicar un misteri, que encare hu seria mes si'ns el expliqués. *¡Otra cosa.....!*

ULLADES DE LA SETMANA

Avui el Xato també tindrà l'honor altíssim de que la primera *ullada* sigui per ell.

L'altre dia, al agafar el tren per anar a xalársela, va moure un escàndol grandíols a n'els empleats de l'estació, perque no li havlan posat un vagó de primera classe. L'home, com que's advocat de la companyia per misericordia, també per misericordia te passe y'l vol aprofitar.

Diuen que la màquina de vapor, al veurer que havia d'arrossegar aquell mort tant xato y tant cridaire, llensava un bufets de sufriment que feian llàstima.

Ens ha cridat soberanament l'atenció l'aparador de ca'n Coma, Coma, Coma y Ecétera, perque hi ha uns lleterets, a manera de besc, ab objecte de que s'hi enganxin els espectadors y comprin aquelles violades pessas, de París que tant fan patir quan ens les ensenyen les dones. Diuen: *Cómprame y te gustaré, La que me mira me compra, Ya verás que bonita soy. Tengo una cosa que te gustará.* Nosaltres també.

Realment alló es un aparador Tenorio.

Un altre prova de que soms els Amos.

Varem prometre, en ocasió d'haventse retirat el *passe* l'empresa del Teatre Principal, que aquesta hauria de tancar les portes, perque nosaltres desde allavors els hi retirarem la protecció; y efectivament, demá l'empresa Xato, Carlets y Companyia, haurá de posar uns avisos que diguin: *Cerrado porque no nos podemos ganar la vida.*

Nosaltres soms aixís, qui'ns en fa mitja ens la paga.

Hem de dir a n'aquella rosseta minyona, tant mona, tant bufona y tant xatona, que no s'amohini en volguernos conquerir; car des del dia que

l'Ilustríssim Senyor Bisbe ens va condemnar, hem fet vot de castedat, per veurer si'ns aixeca la condemna.

Senyors: *aquí no se pueé vivir y per tal motiu, sabem que la casa d'en Ros llauner, estant confeccionant unes quantes grosses de pantalóns de llauna, que serán exposats en els seus amplex aparadors, ab uns lleterers d'aqueix estil: Niñas de quince abriles. Pantalones de seguridad para poder andar solas por las calles.*

Ab tota la tristesa del nostre cor, hem de tornar a fer avinent a tots els subscriptors de *L'Ull* que no hagln afluixat la mosca pera pagar l'import dels tres mesos de subscripció vinenta, que si divendres no han fet un bon paper devant de l'Administració, continuarem tenim la tristesa y no'ls hi envlarém may mes *L'Ull*. Per tornarsi a subscriure, els qu'are donguém de baixa, hauran de necessitar un certificat de bona conducta.

CORRESPONDENCIA

Un anónim.—D'aquella senyora que viu dalt de la farola de la Font del Conill; no'n podem parlar, primerament perque no es vritat lo que vosté'ns conta y segonament perque es amiga nostra.

P. Pelut.—Vosté te molt bona voluntat, empró'ls seus versos son tant llargs que no tindriam prou espay pera publicarlos.

Met.—No sabriam que dirli, pró lo que'ns envia no'ns acaba de fer el pes.

Krdm.—També'ns agrada moltíssim, y digui a n'aquella modisteta que sempre estém a la seva disposició.

Llufa.—Tenim en cartera una pila de xistes semblants als que'ns envia.

Nyap.—Gracies pel seu article, y en quant a l'excomunió hem de dirli que no'ns fa fret ni calor. Ningú en fa cas, en els temps que corrém.

Noy.—Carai de noy, no's pot publicar perqué es massa vert.